

## PARAULA I VIDA

# «Sigueu perfectes com el Pare és perfecte»

**A**mb la solemne **beatificació de la Mare Anna Maria Janer**, l'Església ens acaba de recordar que tots estem cridats a ser sants, a estimar com Déu mateix ens estima i a cercar de ser «*perfectes com el Pare celestial és perfecte*» (Mt 5,48), perfectes en les obres de l'amor, ja que hem estat enviats, com Jesucrist, a «*anar per tot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre*» (Jo 15,16). Ell ens està esperant en cada germà necessitat, per petit que sigui i per desconegut que sembli, ja que «*tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a Mi*» (Mt 25,40).

Déu ens atreu a ser fidels al seu amor i més que manar-nos-ho, ens hi invita delicadament i amb tendresa infinita: «*Veniu a Mi, preneu el meu jou i feu-vos deixebles meus que Jo sóc benèvol i humil de cor i trobareu el repòs que tant desitjàveu. Perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera!*» (Mt 11,28-30).

Ell ens atreu «*amb llaços d'amor*» (Os 11,4) cap a una vida més feliç, una existència plena de sentit, una vida que es dona per amor i per a l'amor. Això és la santedat. I això ha de ser



Proclamació de la Beata a la Seu d'Urgell

el que més estimem i volem. «Estimar-te i servir-te sempre i en tot» deia la nova Beata Anna Maria Janer.

El Concili Vaticà II reclama dels cristians que visquem la santedat, a la qual tots estem cridats, i que amb l'ajut de la gràcia, tots podem assolir, si ens deixem treballar per Déu mateix. El baptisme ha imprès en cadascun de nosaltres la imatge del seu Fill i ens ha omplert de l'Esperit Sant; ens ha «divinitzat», diuen els sants Pares cristians d'Orient. D'aquí ve que «tots els fidels cristians estan cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat, i aquesta santedat suscita un nivell de vida més humà, àdhuc en la societat terrenal» (Concili Vaticà II, *Lumen Gentium* 40b).

**A**vegades ens pot semblar impossible, i el diable —que és el Mentider— ens va assegurant capciosament que no ho podem assolir i que només ens espera el buit i la negror de la mort eterna. Ens diu mentides sobre nosaltres mateixos, sobre el pròxim i sobre Déu. Però la veritat és que la llum del Crist ha il·luminat el món i les nostres vides, amb la seva Redempció. Per això cada sant i beat és una guspira d'aquesta llum redemptora que il·lumina el món i enriqueix l'Església, l'Esposa santa de Jesucrist. Per això necessitem els ànims i l'exemple dels sants, els qui han sortit vencedors en la gran tribulació. L'exemple i intercessió de la Beata Anna Maria Janer (ella visqué i estimà en el segle XIX, tan convuls) ens ajudarà a aprendre el camí més segur pel qual, enmig de les vicissituds del món, podrem arribar a la perfecta unió amb Crist o santedat, segons l'estat i condició de cadascú (cf. LG 50).

Ens ho recordava amb força el Cardenal Amato, legat del Papa, en l'homilia de beatificació d'Anna Maria Janer: «*Lloem plegats el Senyor pel do que avui reben Catalunya i Espanya en la persona de la nova Beata. Una vegada més, la vostra noble pàtria és terra fecunda de santedat i de caritat cristiana. Que aquesta nostra celebració esdevingui un gran signe d'esperança per a tots. No ens deixem empresonar per la tristesa del nostre temps. Seguint l'exemple de la Mare Anna Maria Janer, catalana d'una peça, no perdem l'esperança, i mantinguem-nos fermes en la fe i forts en l'esperança.*»

† **Joan-Enric Vives**  
Arquebisbe d'Urgell

## Exposició sobre Gaudí a Roma



► Amb el títol d'*Art, ciència i espiritualitat*, del 24 de novembre de 2011 al 15 de gener de 2012, s'obrirà a Roma una exposició sobre l'obra de Gaudí i la basílica de la Sagrada Família. L'exposició s'instal·larà a l'anomenat *Braç de Carlemany*, a la plaça de Sant Pere de la Ciutat del Vaticà. Organitzen aquesta exposició la basílica de la Sagrada Família, la Fundació Joan Maragall-Cristianisme i Cultura i el Govern d'Espanya, a través de Acció Cultural Espanyola (AC/E), i compta amb el suport de la Generalitat de Catalunya i el Pontifici Consell per a la Cultura. Patrocinen aquesta iniciativa la Fundació Endesa i l'Obra Social de "la Caixa". Serà sens dubte una gran oportunitat per a donar a conèixer l'obra del nostre genial arquitecte.

## GLOSSA

# Fer companyia, fer costat

**T**arda d'estiu. Quatre veïns d'un poble petit es desplacen a la població on hi ha un centre sociosanitari en el qual un altre veí de certa edat es recupera d'una seriosa operació que el té immobilitzat en una cadira de rodes. Aquesta persona no té familiars directes —viu sol— i això motiva la seva estada temporal en aquest centre, tot esperant recuperar l'autonomia. Fa dos mesos va deixar el poble: primer va ser l'operació i el postoperatori i ara el període de rehabilitació i recuperació. Casa seva resta tancada i el petit hort que conrea amb esforç estaria abandonat si no fos per un dels veïns que avui el visita, que en té cura. Són una bona colla els veïns que en un moment o altre l'han visitat, alguns amb una certa regularitat. Es tracta d'una persona que sempre, ara i quan era jove, ha estat disposada a ajudar el proïsme, discretament i generosa, en qualsevol necessitat. «No deixis de visitar els malalts, que amb coses així et faràs estimar» (*Sir 7,35*).

En la malaltia la persona experimenta la seva limitació i petitesa, la impotència i la finitud. En ocasions s'hi afegeix la solitud, la poca atenció o la indiferència de l'entorn. Aquesta situació pot conduir a l'abaltiment, a la desesperació i, fins i tot, a la revolta contra Déu. Alhora, la malaltia pot esdevenir ocasió de ma-

duració, de purificació personal, de retrobament amb els altres en els petits detalls i atencions i pot esdevenir camí de conversió i d'apropament al Pare.

La cura dels malalts, la visita als malalts, ha estat un apostolat molt arrelat, de sempre, entre els cristians. El mestratge de Jesús i l'especial predilecció que mostra pels malalts hi rau a l'arrel. L'atenció especial de l'Església i dels cristians envers tots els qui sofreixen i els esforços per tal d'alleujar-los, físicament i espiritual, s'ha desenvolupat segle rere segle, durant molt de temps, com un referent consolidat.

Jesús convida els seus deixebles, a nosaltres, a continuar amb aquesta proximitat vers tothom i, molt especialment, vers aquells que potser ningú visita. «Veni, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè... estava malalt, i em vau visitar» (*Mt 25,34-36*). Trobar el moment per fer realitat allò tan bonic de *fer companyia*. Senzillament, fer companyia, esdevenir company d'aquell que pateix i, compartint el seu patiment en nom de Jesús, alleujar-lo una mica. Trobar el temps per fer-ho, malgrat els ritmes aclaparadors que ens omplen el temps i, sempre, pregar pels malalts i pels qui en tenen cura.

**Enric Puig Jofra, SJ**

## ANY MARAGALL

Ben d'a la vora —volia veure-us,  
oh Verge negra —del blanc vestit!  
Dalt de l'estrado —avui pujava  
i us he guaitat de fit a fit  
la dolça cara —que m'ha deixat tot eternit.  
Mes lluny us miro —quan a la tarda  
canten els monjos —i els escolans,  
i eixint del temple —m'hi giro encara  
i encara us miro —més lluny que abans.  
A vostra casa —m'aficiono  
i us hi entro a veure —sempre que hi passo,  
com els aimants.

(A la Mare de Déu de Montserrat.  
Fragment, any 1896)

## DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

### ▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 22,20-26)

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escoltaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

Si presteu diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-li abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè sóc compassiu.»

### ▶ Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu Ungit. R.

### ▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,5c-10)

Germans, ja sabeu el que fem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres, heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acàcia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acàcia; pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir.

### ▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,34-40)

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?» Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i del Profetes vénen d'aquests dos.»

### ▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 22,20-26)

Así dice el Señor: «No oprimirás ni vejarás al forastero, porque forasteros fuisteis vosotros en Egipto. No explotarás a viudas ni a huérfanos, porque, si los explotas y ellos gritan a mí, yo los escucharé. Se encenderá mi ira y os haré morir a espada, dejando a vuestras mujeres viudas y a vuestros hijos huérfanos. Si prestas dinero a uno de mi pueblo, a un pobre que habita contigo, no serás con él un usurero, cargándole intereses. Si tomas en prenda el manto de tu prójimo, se lo devolverás antes de ponerse el sol, porque no tiene otro vestido para cubrir su cuerpo, ¿y dónde, si no, se va a acostar? Si grita a mí, yo lo escucharé, porque yo soy compasivo.»

### ▶ Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, escudo mío, / mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador. / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu Ungido. R.



Jesús mestre, envoltat de la Verge Maria i Sant Joan. Obra de Cimabue, Catedral de Pisa

### ▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 1,5c-10)

Hermanos: Sabéis cuál fue nuestra actuación entre vosotros para vuestro bien. Y vosotros seguisteis nuestro ejemplo y el del Señor, acogiendo la palabra entre tanta lucha con la alegría del Espíritu Santo. Así llegasteis a ser un modelo para todos los creyentes de Macedonia y de Acaya. Desde vuestra Iglesia, la palabra del Señor ha resonado no sólo en Macedonia y en Acaya, sino en todas partes. Vuestra fe en Dios había corrido de boca en boca, de modo que nosotros no teníamos necesidad de explicar nada, ya que ellos mismos cuentan los detalles de la acogida que nos hicisteis: cómo, abandonando los ídolos, os volvisteis a Dios, para servir al Dios vivo y verdadero, y vivir aguardando la vuelta de su Hijo Jesús desde el cielo, a quien ha resucitado de entre los muertos y que os libra del castigo futuro.

### ▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,34-40)

En aquel tiempo, los fariseos, al oír que Jesús había hecho callar a los saduceos, formaron grupo, y uno de ellos, que era experto en la Ley, le preguntó para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿cuál es el mandamiento principal de la Ley?» Él le dijo: «Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con todo tu ser.» Este mandamiento es el principal y primero. El segundo es semejante a él: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo.» Estos dos mandamientos sostienen la Ley entera y los Profetas.»

## COMENTARI

### El manament millor

Una de les frases més conegudes del Nou Testament afirma que Déu és amor. D'aquí deriva tota la resta de reflexions que es puguin fer sobre Déu i sobre la manera de viure dels qui creuen en ell. L'acció de Déu és descrita com el resultat del seu amor desbordant, que s'aboca sobre la humanitat. La vida de Jesús i totes les seves accions són presentades igualment com a resultat d'aquest amor sense límits.

En plena sintonia amb aquesta realitat, en els evangelis es parla del manament nou, que de fet és l'únic que Jesús deixa als seus seguidors: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.» I no s'ha d'oblir

que la seva manera d'estimar és fer-ho fins a l'extrem, tant que arriba a donar la vida pels altres. Tot en la vida de Jesús i en el seu ensenyament gira entorn de l'amor. Per això la vida del cristià també ha d'estar centrada en l'amor.

És clar que això es pot quedar fàcilment en una bonica teoria. I encara més quan es tracta de l'amor a Déu. Per aquest motiu, quan a Jesús li pregunten pel manament més important, respon immediatament que és estimar Déu amb tot el cor, però de seguida hi afegeix que cal igualment estimar els altres com a si mateix. L'amor als altres és la prova concreta i visible de l'amor a Déu. Com diu tan encertadament la pri-

mera carta de Joan: «El qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu.» I també diu: «No estimem amb frases i paraules, sinó amb obres i de veritat.»

El cristianisme no és una religió de manaments, sinó una experiència d'amor. Si necessitem manaments és perquè el nostre amor encara no és prou fort, ja que tots els manaments es resumeixen en l'amor, i el qui estima de debò no necessita res més. Com diu sant Pau als romans: «Qui estima els altres ha complert plenament la Llei.» Anys més tard, sant Agustí ho va formular així: «Estima, i fes el que vulguis.»



### LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Rm 8,12-17 / SI 67 / Lc 13,10-17
- **dimarts**: Rm 8,18-25 / SI 125 / Lc 13,18-21
- **dimecres**: Rm 8,26-30 / SI 12 / Lc 13,22-30
- **dijous**: Rm 8,31b-39 / SI 108 / Lc 13,31-35
- **divendres**: Ef 2,19-22 / SI 18 / Lc 6,12-19
- **dissabte**: Rm 11,1-2a.11-12.25-29 / SI 93 / Lc 14,1.7-11
- **diumenge** vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Mt 1,14b-2,2b.8-10 / SI 130 / 1Te 2,7b-9.13 / Mt 23,1-12.



## BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

### 1. Jesús ensenya a pregar



**E**l sermó de la muntanya esbossa una extensa imatge del ser humà. Vol mostrar-nos com es fa això de ser home. El seu punt de vista bàsic es podria resumir en la frase: l'home només es pot entendre a partir de Déu: només quan viu en relació amb Déu la seva vida es com cal que sigui. Però Déu no és un desconegut llunyà. Déu mostra la seva faç en Jesús: en les seves obres i voluntat arribem a conèixer quins són els pensaments de Déu i quina és la seva voluntat.

Si ser home vol dir essencialment relació amb Déu, aleshores és clar que parlar amb Déu i escoltar què diu forma part d'aquesta relació. Per això el sermó de la muntanya també ens ensenya l'oració; el Senyor ens diu com hem de pregar.

La pregària no ha de ser exhibició davant la gent; demana la discreció que és essencial en tota relació d'amor. Aquesta discreció essencial no és obstacle a la pregària comunitària: el parenostre mateix és una pregària en plural, i només en la comunitat d'aquest *nosaltres* dels fills de Déu som capaços de traspasar les fronteres d'aquest món i arribar a Déu. En la pregària cal que el nivell personal i el comunitari es penetren l'un dins l'altre.

Un altre defecte de la pregària que és objecte d'amonestació del Senyor és la xerrameca, la verbositat que ofega l'esperit. La pregària esdevindrà més sincera com més surti del fons del cor. La pregària ha de sortir sobretot del cor de les nostres necessitats, esperances, alegries i sofriments, de la nostra vergonya d'haver pecat i de l'agraïment dels béns rebuts; és a dir, cal que sigui pregària ben personal.

Sant Benet, en la seva regla, va encunyar l'expressió: *Mens nostra concordit voci*, «que el nostre pensament estigui d'acord amb la nostra veu» (Regla de Sant Benet, cap. 19, 7). En general, el pensament va més de pressa que la paraula. Però en la pregària dels salms i en la pregària litúrgica és al revés: la paraula i la veu van davant, i és l'esperit que s'ha d'ajuntar a la veu.

Déu mateix ens dona les paraules de la pregària, ens ensenya a pregar.

La frase citada de sant Benet es refereix a la salmòdia, el gran llibre de pregàries del poble de Déu de l'Antic i el Nou Testament. D'aquesta manera preguem *en l'esperit* amb el Sant Esperit. Tot això es pot dir, naturalment, amb més raó del parenostre.

**Joseph Ratzinger-Benet XVI**  
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

## EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

### La fascinació per l'Extrem Orient



**L**a fascinació per les velles i nobles savieses de l'Extrem Orient és un fenomen que emergeix amb força en la societat actual. Dins el calidoscopi espiritual postmodern, moltes persones, algunes d'elles desil·lusionades del camí cristià, altres sense haver-lo conegut mai, senten una vertadera atracció per antigues savieses de l'Extrem Orient i, de manera particular, pel budisme en les seves distintes formes. Hi troben una font d'assossegament, una manera de combatre les contrarietats i els patiments de l'existència que comprenen clarament i poden aplicar en la seva vida pràctica.

La recerca cap a l'Extrem Orient és un símptoma de la pobresa espiritual de l'Europa actual. Vivim en un temps indigent. Penso que la mateixa tradició espiritual occidental és molt rica en formes i expressions, en carismes i modalitats, però que aquesta riquesa ha quedat eclipsada per una cultura efímera i banal, per un vernís kitsch que ha deixat el ciutadà buit de referents i bord espiritualment. Hem oblidat el testimoni de figures eloqüents, com ara sant Benet o sant Ignasi de Loiola, de tal manera que les noves generacions en desconeixen la potència espiritual i, no obstant això, també elles experimenten necessitat espiritual i els calen referents per bastir-se i construir-se la personalitat espiritual.

No vull, amb això, desmerèixer el profund oceà espiritual de l'Extrem Orient. Només vull insistir que l'oblit de la pròpia riquesa espiritual occidental ha conduït, de retruc, a cercar, en contrades molt llunyanes, una vida espiritual que ompli la buidor de sentit.

La meua experiència personal m'ha ensenyat que cal ser molt cautelós a l'hora de fer associacions fàcils entre universos espirituals distints, entre el món d'Occident i el món d'Orient, especialment a l'hora de trenar ponts i establir connexions entre conceptes i categories d'una i altra cosmovisió.

**Francesc Torralba**  
*Jesucrist 2.0. Editorial Pòrtic (Grup 62)*

*Francesc Torralba ha rebut el primer Premi Pántheon, atorgat per la Fundació Raúl González Salas, per la seva obra Jesucrist 2.0. Felicitem el nostre col·laborador per aquesta distinció.*

## SANTORAL

### 23. ✠ Diumenge XXX de durant l'any.

Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. **Dilluns.** Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807-Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855). Sant Martí, mr.

25. **Dimarts.** Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa). Sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i

Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. **Dimecres.** Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. **Dijous.** Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. **Divendres.** Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. **Dissabte.** Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); Sta. Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

## EDUCAR

### Educación sentimental



**S**abemos tan poco sobre los sentimientos! Varios autores abogan por una educación de la sensibilidad humana con la finalidad de convertirnos en ciudadanos responsables.

Pero la mayoría de los ciudadanos seguimos en la inopia en cuanto al adecuado manejo de los sentimientos.

En el libro *Elogio de la educación lenta*, Joan Domènech hace este interesante apunte sobre las emociones: «La calidad también tiene relación con la educación de las emociones. Si un joven no sabe gestionar sus emociones, por muy inteligente que sea esta inteligencia le servirá de muy poco, sólo para acumular conocimientos, sin la posibilidad de aplicarlos adecuadamente.»

Ignacio Morgado, catedrático de psicología de la UAB, ha publicado un interesante libro titulado *Emociones e inteligencia social*, en el que recuerda el sabio aforismo del jesuita y escritor aragonés Baltasar Gracián, que dice así: «Saber vivir es convertir en placeres lo que debían ser deberes»; y concluye con las siguientes palabras: «Aprendamos, pues, a utilizar la razón para cambiar los sentimientos negativos, para convertir el odio en compasión, la frustración y la aflicción en empeño por superarnos, la envidia en respeto y admiración, y la soberbia en humildad.»

En esta misma línea, me gustaría añadir la capacidad de perdonar para olvidar las afrentas que inexorablemente tendremos que sufrir a lo largo de la vida. El perdón es un sublime ejercicio que evita acumular resentimientos que, de mantenerlos, nos esclavizan a volver a sentir (re-sentir) sentimientos negativos, perjudiciales tanto para nuestra salud física como mental. Debería enseñarse a perdonar a los niños desde los primeros años de edad (la oración cristiana del padre nuestro, por ejemplo, ya nos da una pista de cómo hacerlo).

**Dr. Paulino Castells**  
(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

## ENTREVISTA



**M. TERESA LLACH**

### Anunciar i defensar la vida

**E**l passat mes d'agost es va celebrar a Vic —la casa mare— el 26è Capítol General de les Carmelites de la Caritat-Vedruna, en el qual van participar una setantena de religioses d'arreu del món, que van elegir com a nova germana general per al proper sexenni Maria Inés García Casanova. Les vedrunes són una congregació fundada l'any 1826 per santa Joaquina de Vedruna i compta amb prop de dues mil germanes, distribuïdes en unes 300 comunitats presents a 25 països d'Europa, Amèrica, Àfrica i Àsia. La Gna. M. Teresa Llach, ccv, que treballa en la història de la Congregació i com a guionista en el món audiovisual, ens parla del Capítol.

#### Quins han estat les aportacions més remarcables d'aquest darrer Capítol General?

L'objectiu del Capítol és ampli: anunciar i defensar la vida, a tots nivells. És prioritari l'anunci de la Bona Nova que és Jesús, en el context de la nova evangelització; Jesús, en qui creiem i que veiem en el rostre desfigurat dels exclosos, en els maltractats en la seva dignitat. Prioritària és la tasca educativa des de plataformes variades, en un món en canvi constant. Aquest capítol té la novetat de confirmar una reestructuració interna, llargament preparada, que afavoreixi el millor desplegament d'energies a Europa i Amèrica.

#### Quins objectius s'ha marcat per als propers sis anys la nova germana general?

El seu programa no pot ser cap altre que mirar de portar a terme el document capitular, per tal que esdevingui lletra viva. No ho farà sola: compta amb un equip, amb les diferents responsables de zones i províncies, amb cada germana de les 300 comunitats esteses per quatre continents, que visitarà, no de passada sinó amb convivència fraterna i coneixement de la realitat on estem inserides.

#### Quina singularitat presenten les Escoles Vedruna i quins són els seus reptes actuals?

La catalanitat és un distintiu de sempre. Avui promovem una educació que té en compte la diversitat cultural i ètnica d'un gran nombre dels nostres alumnes. Amb un gran respecte per les diverses creences, afirmem els valors transcendents, manifestem la pròpia identitat cristiana i fem una oferta lliure i específica de la fe cristiana, tot col·laborant amb la parròquia i l'Església diocesana. La pedagogia està oberta a les noves tecnologies.

**Òscar Bardají i Martín**



### Admissió als Ordes Sagrats de dos seminaristes d'Urgell



Alfons Velásquez i Emili Villegas, seminaristes del Bisbat d'Urgell en l'etapa final d'estudis al Seminari Interdiocesà, van ser admesos públicament com a candidats al Diaconat i al Presbiterat, durant l'Eucaristia vespertina del passat 2 d'octubre, presidida per Mons. Joan-Enric Vives, a l'església parroquial de Sant Esteve d'Andorra la Vella.

Comentant la paràbola dels vinyaters infidels (Mt 21,33-43) de l'Evangeli proclamat, l'Arquebisbe d'Urgell encoratjà els futurs preveres recordant-los la seva identitat de «servents enviats pel Senyor», tot parafrasejant les paraules de Benet XVI en el dia de la seva elecció com a Papa el 19 d'abril 2005, en què es definí com «un humil servidor en la vinya del Senyor».

### Diada de la gent gran d'Andorra

El dia 4 d'octubre el Santuari de Nostra Senyora de Meritxell va acollir set-cents padrins i padrines de les 7 parròquies de les Valls d'Andorra, amb una representació dels avis de la Llar de Sant Josep de la Seu d'Urgell acompanyats per dues religioses. Es va celebrar la Diada de la gent gran d'Andorra. El Cap de Govern, Síndic General, Ministres, Cònsols i altres autoritats d'Andorra van assistir a l'Eucaristia presidida per Mn. Ramon Rosell i Mn. Josep M. Solé.

### Trobada de Mans Unides a Balaguer

Vint-i-cinc responsables dels grups locals de Mans Unides d'arreu del Bisbat d'Urgell, es van reunir el passat 1 d'octubre, a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer sota la presidència de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, la Presidenta Diocesana de Mans Unides, Teresa Cabanas, i del Consiliari Diocesà, Mn. Lluís Eduard Salinas.

Entre els temes tractats: l'Assemblea General de Mans Unides del maig passat celebrada a Madrid, la trobada de consiliaris, el viatge de la voluntària de l'organització a Balaguer, Sra. Paquita Sánchez, al Brasil per a conèixer directament els treballs realitzats, la Jornada de Formació del novembre, els projectes de la campanya d'enguany i de la campanya de l'any vinent que segueixen els gran objectius del Mil·lenni proposats per les Nacions Unides.

Respecte a la campanya 2011 sobre la mortalitat infantil, que té per lema «El seu demà és avui», la Presidenta Cabanas va notificar que ja s'han recollit 75.000 dels 90.000 euros previstos per a sostenir el projecte educatiu a l'Índia que finançarà el Bisbat d'Urgell.

Es va presentar també la propera campanya de Mans Unides núm. 53 per a l'any 2012, que tindrà com a lema: «La salut és un dret de tots: actual!», i el projecte que Mans Unides d'Urgell i d'Andorra tenen previst promoure sobre la salut alimentària a Kènia.



### Trobada diocesana de Centres d'Esplai d'Urgell a Balaguer



Gairebé cinc-cents nens i monitors dels Centres d'Esplai que formen la Fundació Esplais de Santa Maria de Núria (FEMN), es van aplegar el passat 1 d'octubre a Balaguer.

Després de les inscripcions i l'esmorzar al CEIP Àngel Guimerà, els participants van fer una gimcana per diversos indrets de Balaguer, al final de la qual es van reunir a l'església del Sagrat Cor per celebrar l'Eucaristia abans de dinar. La celebració eucarística fou presidida per Mn. Joan Pau Esteban, Consiliari diocesà de la FEMN, concelebrada per Mn. Ramon Solé, i acompanyada amb els cants de l'equip d'animació de la fe de la FEMN. El lema escollit per a la celebració fou el de les Jornades Mundials de la Joventut d'enguany: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (Col 2,7).

A la tarda, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va anar al CEIP Àngel Guimerà, per saludar-los personalment i per encoratjar monitors i nens a portar endavant les seves activitats en els Centres d'Esplai del Bisbat. Tot seguit, va tenir lloc una cercavila per Balaguer a càrrec de la companyia «Xip Xap», i, abans del berenar popular per a tots els participants i l'hora dels adéus, a la plaça del Mercadal va tenir lloc un concert a càrrec del grup «Encara Farem Salat».

A la tarda, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va anar al CEIP Àngel Guimerà, per saludar-los personalment i per encoratjar monitors i nens a portar endavant les seves activitats en els Centres d'Esplai del Bisbat. Tot seguit, va tenir lloc una cercavila per Balaguer a càrrec de la companyia «Xip Xap», i, abans del berenar popular per a tots els participants i l'hora dels adéus, a la plaça del Mercadal va tenir lloc un concert a càrrec del grup «Encara Farem Salat».

### Inici de curs a la Facultat de Teologia

El Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, Gran Canceller de la Facultat de Teologia i de la Facultat de Filosofia de Catalunya, va inaugurar oficialment el curs 2011-2012 d'ambdues facultats, el passat 6 d'octubre, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona. A l'acte hi assistia l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives i els altres bisbes de les diòcesis catalanes, altres personalitats eclesiàstiques i civils i una nombrosa representació de professors i alumnes.

El Cardenal va presidir una solemne Eucaristia concelebrada, va donar gràcies a Déu per l'important treball formatiu i d'investigació que es fa a les facultats i va animar professors i alumnes. Actualment a la Facultat hi estudien vuit seminaristes d'Urgell i un altre hi fa el curs de preparació al ministeri.

### Presentació de Catalunya Sacra a Urgell

Els responsables del projecte *Catalunya Sacra* van presentar el passat 3 d'octubre aquesta iniciativa cultural als membres del Capítol Catedral de la Seu d'Urgell, i als preveres de l'Arxiprestat de l'Alt Urgell. Aquest projecte vol articular les visites turístiques al patrimoni de l'Església catòlica a Catalunya, amb l'objectiu de fer-lo conèixer millor de manera qualificada des de l'òptica de la fe i de la tradició viva de l'Església. Ha estat promogut pel Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat, la Universitat de Girona i amb el suport de la Generalitat de Catalunya.



## LA PLETA

### «Jo també us envio». Diada del DOMUND 2011

**S**i esteu llegint aquestes paraules és que bategeu pels que estan lluny de nosaltres. Aquest diumenge celebrem la Diada de la Propagació de la Fe, el DOMUND. Ens fixem en l'evangeli de Joan 20,21. Allà hi trobem les paraules de Jesús, dirigides als seus deixebles: «Com el Pare m'ha enviat a mi, jo també us envio...»

El Pare va enviar Jesús al món perquè estímulava els homes i les dones del món. Va venir a dir-nos quelcom molt important: que Déu és Pare de tots, que ens estima a tots i que ens vol a tots a Casa seva, a la fi del nostre camí, per compartir la seva plenitud, va donar la seva vida pel nostre rescat i ens va ensenyar a fer la ruta de la vida, amb goig i esperança.

Jesús es va sentir sempre l'enviat del Pare i va testimoniar amb la seva vida la Bona Nova salvadora per tota la Humanitat. La Paraula de Jesús, per ser humana i divina, no queda reclosa en el temps, és oberta, i per tant té vigència actual i fins a la fi del món.

L'enviament que Jesús fa als seus deixebles ens l'està fent avui, també a nosaltres. No diu «aquests sí, aquests no...» Diu senzillament «us envio...». Per tant, a tots i a tothom.

Les paraules de Jesús: «Jo us envio a vosaltres...» ens han d'omplir de joia. Quan hom dóna un encàrrec a una altra persona vol dir que se'n fia. Hem pensat que Déu es refia de nosaltres?... Jesús ha posat a les nostres mans la feina dissenyada pel Pare, comença-

da en el món per Ell, i que nosaltres i les generacions futures hem de continuar. Heus aquí la nostra tasca, la tasca dels que som enviats, i a la qual, avui dia del DOMUND, hauríem de prestar especial atenció, dirigida a ajudar els nostres missioners i missioneres, que són a l'avançada de l'enviament de Jesús a terres llunyanes.

Preguem, doncs, per ells i la feina que estan fent arreu del món. Preguem també pels països on treballem, perquè puguin obrir-se aviat a l'estabilitat i autonomia de subsistència. «Demaneu, i Déu us donarà» (Lc 11,9).

**Mn. Jaume Soy**  
Delegat episcopal de Missions